TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 10. martā *

Lieta C-477/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 18. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 25. novembrī, tiesvedībā

Charles Defossez

pret

Christian Wiart, *Sotimon SARL* pilnvaroto likvidatoru,

Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises,

* Tiesvedības valoda — franču.

Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA).

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), Dž. Arestis [*G. Arestis*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 7. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Š. Defosē [*C. Defossez*] vārdā — S. Uzans-Sarano [*C. Uzan-Sarano*], *avocat*,

— Lilles *CGEA* vārdā — E. Pivnica [*E. Piwnica*] un Ž. Molinjē [*J. Molinié*], *avocats*,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Čubinskis [*A. Czubinski*], pārstāvji,

— Dānijas valdības vārdā — V. Pasternaka Jērgensena [*V. Pasternak Jørgensen*] un K. Vangs [*C. Vang*], pārstāvji,

— Īrijas vārdā — D. O'Hagans [*D. O'Hagan*], pārstāvis, kam palīdz B. Dohertijs [*B. Doherty*], *BL*,

— Spānijas valdības vārdā — F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis,

— Somijas valdības vārdā — M. Pere [*M. Pere*], pārstāve,

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Engmans [*A. Engman*], pārstāvis,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — S. Hetavejs [*S. Hathaway*], pārstāvis, kam palīdz D. Dž. Rē [*D. J. Rhee*], *barrister*,

— Eiropas Komisijas vārdā — Ž. Rozē [*G. Rozet*] un J. Enegrāns [*J. Enegren*], pārstāvji, noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 17. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 8.a un 9. pantu Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvā 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā (OV L 283, 23. lpp.), redakcijā, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK (OV L 270, 10. lpp.).

2 Šis lūgums ir ticis iesniegts tiesvedībā starp Š. Defosē un K. Viartu [*C. Wiart*], likvidatoru sabiedrībai *Sotimon SARL* (turpmāk tekstā — "*Sotimon*"), kurā Š. Defosē bija nodarbināts līdz viņa nelikumīgajai atlaišanai, kā arī pret *Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises* [Valsts nodarbinātības dienests — uzņēmumu slēgšanas fonds] (turpmāk tekstā — "Beļģijas *FFE*") un pret *Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille* (*CGEA*) [Lilles Asociācijas darbinieku parādu garantijas shēmas pārvaldībai vadības un pētniecības centrs] (turpmāk tekstā — "Lilles *CGEA*") par prasījumiem izmaksāt algu, kura nav samaksāta Š. Defosē pēc viņa darba devēja maksātnespējas.

Atbilstošās tiesību normas

3 Atbilstoši Direktīvas 80/987 1. panta 1. punktam šī direktīva "attiecas uz tām darbinieku prasībām pret darba devējiem, kas atzīti par maksātnespējīgiem 2. panta 1. punkta nozīmē, kuras izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām".

4 Šīs direktīvas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā darba devēju uzskata par maksātnespējīgu, ja:

a) ir iesniegts pieprasījums sākt attiecīgās dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētu procesu saistībā ar darba devēja mantu, lai kopīgi apmierinātu kreditoru prasījumus, dodot iespēju ņemt vērā prasījumus, kas minēti 1. panta 1. punktā,

un

b) kompetentā iestāde saskaņā ar minētajiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem ir:

— vai nu nolēmusi sākt procesu,

— vai noteikusi, ka darba devēja uzņēmums ir slēgts galīgi un ka pieejamā manta nav pietiekama, lai garantētu procesa sākšanu."

5 Direktīvas 80/987 3. pantā ir noteikts dalībvalstu pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka iestādes, kas dod galvojumu, garantē to, ka apmierina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu par laikposmu pirms norādītā datuma atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām.

6 Šīs direktīvas 5. pants ir izteikts šādi:

"Dalībvalstis paredz sīki izstrādātus noteikumus iestāžu, kas dod galvojumu, organizēšanai, finansēšanai un darbībai, jo īpaši ievērojot šādus principus:

a) iestāžu aktīvi ir neatkarīgi no darba devēju apgrozāmā kapitāla, un tos neskar maksātnespējas procedūras;

b) darba devēji piedalās finansēšanā, ja vien to pilnīgi nenodrošina valsts iestādes;

c) iestāžu atbildība nedrīkst būt atkarīga no tā, vai ir izpildīti pienākumi piedalīties finansēšanā."

7 Saskaņā ar Direktīvas 80/987 9. pantu šī direktīva neietekmē dalībvalstu izvēli piemērot vai ieviest normatīvus vai administratīvus aktus, kas ir labvēlīgāki darbiniekiem.

8 Atbilstoši Direktīvas 2002/74 preambulas septītajam apsvērumam, lai nodrošinātu darbiniekiem juridisko noteiktību gadījumā, ja maksātnespēja iestājas uzņēmumiem, kas darbojas vairākās dalībvalstīs, un stiprinātu nodarbināto tiesības saskaņā ar Tiesas praksi [judikatūru], ir jāievieš noteikumi, kas skaidri nosaka, kura iestāde šādos gadījumos ir atbildīga par maksājuma prasību apmierināšanu, un par dalībvalstu kompetento pārvaldes iestāžu sadarbības mērķi izvirza ātri apmierināt darbinieku

prasījumus attiecībā uz darba samaksu. Turklāt ir jānodrošina attiecīgo noteikumu pienācīga izpilde, paredzot sadarbību starp dalībvalstu kompetentajām pārvaldes iestādēm.

9 Ar Direktīvas 2002/74 1. panta 4. punktu tika ieviesti noteikumi attiecībā uz starpnacionālām situācijām un it īpaši Direktīvas 80/987 8.a pants. Atbilstoši šī panta 1. punktam, ja uzņēmums, kas darbojas vismaz divu dalībvalstu teritorijā, ir maksātnespējīgs, par darbinieku neapmaksāto prasījumu apmierināšanu ir atbildīga tās dalībvalsts iestāde, kuras teritorijā viņi strādā vai parasti strādā.

10 Direktīvas 2002/74 2. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 8. oktobrim izpildītu šo direktīvu, un ka tās piemēro šos noteikumus jebkurai darba devēja maksātnespējai, kas iestājusies pēc šādu noteikumu spēkā stāšanās dienas.

Pamata lietas fakti un prejudiciālais jautājums

11 Š. Defosē strādāja Beļģijā būvdarbu vietā par būvdarbu uzraugu, pēc tam par vadītāju vispirms no 1997. gada marta sabiedrībā *EBM SA*, vēlāk, no 2000. gada septembra, sabiedrībā *Sotimon*. Šo abu sabiedrību juridiskās adreses atrodas Francijā.

12 2003. gada decembrī Š. Defosē tika atlaists. 2004. gada 15. janvārī viņš vērsās *Conseil de prud'hommes de Dunkerque* [Dunkirkas Darba tiesā].

13 Ar *Tribunal de commerce de Dunkerque* [Dunkirkas Komerctiesas] 2004. gada 1. jūnija spriedumu attiecībā uz *Sotimon* tika uzsākta likvidācija tiesas ceļā. Š. Defosē, lai panāktu, ka tiek apmierināti viņa algu prasījumi, pamatā lūdza, lai lietā iestājas Lilles *CGEA*, un pakārtoti — lai lietā iestājas Beļģijas *FFE*.

14 2006. gada 30. jūnija spriedumā *Conseil de prud'hommes de Dunkerque* nolēma, ka atlaišana bija notikusi bez reāla un nopietna iemesla. Līdz ar to tā noteica Š. Defosē neizmaksāto prasījumu summu, atzīstot, ka spriedums ir jāizpilda Lilles *CGEA*.

15 2008. gada 31. janvāra spriedumā *Cour d'appel de Douai* [Duajas apelācijas tiesa] noteica, ka Š. Defosē izmaksājamo prasījumu apjoms jāieraksta sabiedrības *Sotimon* likvidācijas tiesas ceļā saistībās, un paziņoja, ka spriedums ir jāizpilda Beļģijas *FFE*, izslēdzot no tiesvedības Lilles *CGEA*.

16 Š. Defosē par minēto spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, *Cour d'appel de Douai* pārmetot, ka tā, pamatojoties uz grozītās Direktīvas 80/987 8.a pantu, ir noraidījusi tās lūgumu saņemt galvojumu no Lilles *CGEA* un atstājusi Beļģijas *FFE* galvojumu.

17 Šādos apstākļos *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] nolēma apturēt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Direktīvas 80/987, kura grozīta ar [..] Direktīvu 2002/74, 8.a pants, kura 1. punktā noteikts, ja uzņēmums, kas darbojas vismaz divu dalībvalstu teritorijā, ir maksātnespējīgs, tad par darbinieku neapmaksāto prasījumu apmierināšanu ir

atbildīga tās dalībvalsts iestāde, kuras teritorijā viņi strādā vai parasti strādā, un kura 2. punktā ir noteikts, ka darbinieka tiesību apjomu nosaka tā tiesību aktu sistēma, kam pakļauta kompetentā iestāde, kas dod galvojumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā norādīta kompetentā iestāde, izslēdzot ikvienu citu iestādi, vai arī, ievērojot direktīvas mērķi, proti, nostiprināt brīvas pārvietošanās tiesības izmantojošu darbinieku tiesības, un šīs direktīvas 9. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru šī direktīva neietekmē dalībvalstu izvēli piemērot vai ieviest normatīvus vai administratīvus aktus, kas ir labvēlīgāki darbiniekiem, minētais pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neliedz darbiniekam tiesības šīs iestādes galvojuma vietā izmantot labvēlīgāku galvojumu no iestādes, kurā ir apdrošinājies darbinieka darba devējs un kurā tas veic iemaksas atbilstoši valsts tiesībām?"

Par prejudiciālo jautājumu

18 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2002/74 2. panta 1. punktu dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 8. oktobrim izpildītu šo direktīvu, un ka tās piemēro šos valsts noteikumus jebkurai darba devēja maksātnespējai, kas iestājusies pēc šādu noteikumu spēkā stāšanās dienas.

19 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvai 2002/74 tās netransponēšanas gadījumā ir tieša iedarbība tikai attiecībā uz maksātnespēju, kas iestājusies pēc 2005. gada 8. oktobra (2008. gada 17. janvāra spriedums lietā C-246/06 *Velasco Navarro*, Krājums, I-105. lpp., 27.–29. punkts).

20 Tiesa ir konstatējusi, ka Francijas Republika, paredzētā termiņa beigās neveicot pasākumus, lai Francijas tiesībās nodrošinātu Direktīvas 2002/74 noteikumu transponēšanu, nav izpildījusi tai noteiktos pienākumus saskaņā ar šo direktīvu (2007. gada 27. septembra spriedums lietā C-9/07 Komisija/Francija, 12. punkts).

21 Tādējādi, tā kā ar *Tribunal de commerce de Dunkerque* 2004. gada 1. jūnija spriedumu attiecībā uz *Sotimon* tika uzsākta likvidācija tiesas ceļā, pamata lietā apspriestajai maksātnespējai nevar tikt piemēroti Direktīvas 2002/74 noteikumi.

22 Precīza tādu noteikumu noteikšana, kuri ir jāpiemēro tādos apstākļos kā pamata lietā, ir vēl jo svarīgāka tāpēc, ka Tiesa savā 2008. gada 16. oktobra sprieduma lietā C-310/07 *Holmqvist* (Krājums, I-7871. lpp.) 20. un 25.–28. punktā ir konstatējusi, ka ar 8.a pantu, kurš Direktīvā 80/987 ir iekļauts ar Direktīvu 2002/74, ir ieviests jauns kritērijs kompetentās iestādes, kas dod galvojumu, noteikšanai. Tādējādi šis pants pēc būtības groza Direktīvas 80/987 noteikumus. No tā izriet, ka tādas situācijas kā pamata lietā apspriestās juridiska izvērtēšana automātiski nebeigsies ar tādu pašu rezultātu, ja šis izvērtējums tiek veikts saskaņā ar Direktīvas 80/987 noteikumiem tās sākotnējā versijā vai atbilstoši šīs pašas direktīvas, kura ir grozīta ar Direktīvu 2002/74, noteikumiem.

23 Šādos apstākļos, lai atrisinātu pamata strīdu, uz iesniedzējtiesas jautājumu jāatbild, interpretējot Direktīvas 80/987 noteikumus redakcijā, kas bija spēkā pirms grozījumu izdarīšanas ar Direktīvu 2002/74.

24 Šajā ziņā Tiesa jau ir norādījusi, ka, pat ja Direktīvā 80/987 nav iekļauti noteikumi, kuri *expressis verbis* attiecas uz tādu darbinieku prasījumiem, kuri savu profesionālo

darbību veic dalībvalstī, kurā nav dibināts viņu darba devējs, tā tomēr ir piemērojama šādiem prasījumiem, un līdz ar to ir jānosaka kompetentā iestāde, kas dod galvojumu šo prasījumu apmierināšanai atbilstoši šīs direktīvas noteikumiem (šajā ziņā skat. 1997. gada 17. septembra spriedumu lietā C-117/96 *Mosbæk*, *Recueil*, I-5017. lpp., 16. un 19. punkts).

25 Attiecībā uz šādu situāciju Tiesa ir lēmusi, ka atbilstoši Direktīvas 80/987 3. pantam kompetentā iestāde, kas dod galvojumu, ir tās dalībvalsts iestāde, kuras teritorijā saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktu ir vai nu nolemts sākt kolektīvas kompensēšanas procesu, vai ir noteikta darba devēja uzņēmuma slēgšana (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mosbæk*, 20. un 27. punkts).

26 Tiesa turklāt ir uzskatījusi, ka ar Direktīvas 80/987 sistēmu ir saderīgs tas, ka šī kompetentā iestāde, kas dod galvojumu, izņemot gadījumus, kad visu finansējumu sniedz valsts, ir tā, kura saņēmusi vai kurai vismaz bija jābūt saņēmušai maksātnespējīgā darba devēja iemaksas (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mosbæk*, 24. un 25. punkts).

27 Turklāt 1999. gada 16. decembra spriedumā lietā C-198/98 *Everson* un *Barrass* (*Recueil*, I-8903. lpp.), uz kuru savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu atsaucas iesniedzējtiesa un kurā pretēji situācijai, saistībā ar kuru tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Mosbæk*, maksātnespējīgajam darba devējam piederēja uzņēmums, proti, filiāle, dalībvalstī, kuras teritorijā darbinieki strādāja, Tiesa nolēma, ka iestāde, kurai ir jāapmaksā neapmaksātie prasījumi, ir tās dalībvalsts iestāde, kurā tika dibināta šī filiāle (iepriekš minētais spriedums lietā *Everson* un *Barrass*, 23. punkts). Turklāt šī kompetentā iestāde, kas dod galvojumu, bija tās dalībvalsts iestāde, kurā tika maksātas gan darba devēja, gan darbinieku sociālā nodrošinājuma iemaksas.

28 Saistībā ar šiem faktiem iesniedzējtiesa precizē, pirmkārt, ka uzņēmuma, kurā bija nodarbināts Š. Defosē, juridiskā adrese atradās Francijā. Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka iemaksas, ar kurām varētu segt iespējamos algu prasījumus, tika veiktas šajā pašā dalībvalstī un ka darba devējam nebija pastāvīga uzņēmuma Beļģijā.

29 Šajos apstākļos jānorāda, ka pamata lietā izskatāmie apstākļi nav vienādi ar apstākļiem lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Everson* un *Barrass*. Savukārt šāda atbilsme ir jākonstatē starp pamata lietā izskatāmajiem apstākļiem un apstākļiem lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Mosbæk*.

30 No tā izriet, ka, ja uzņēmums, kurā ir nodarbināts kāds darbinieks, nav dibināts dalībvalstī, kurā šis darbinieks veic savu profesionālo darbību, un ja šis uzņēmums veic sociālā nodrošinājuma iemaksas kā darba devējs dalībvalstī, kurā tas ir dibināts, kompetentā iestāde, kas dod galvojumu, atbilstoši Direktīvas 80/987 3. pantam nolūkā apmierināt darbinieka prasījumus viņa darba devēja maksātnespējas dēļ ir tās dalībvalsts iestāde, kuras teritorijā ir noteikta darba devēja likvidācija tiesas ceļā.

31 Jāpiebilst, ka, lai arī ar Direktīvu 80/987 darbiniekam nav piešķirtas tiesības izvēlēties starp vairākām iestādēm, ar šo direktīvu nav izslēgta darbinieka iespēja — ja viņam tā ir labvēlīga un ja tā ir paredzēts valsts tiesībās — izmantot iestādes galvojumu, kas nav saskaņā ar valsts tiesībām noteiktais galvojums.

32 Direktīvas 80/987 mērķis ir Eiropas Savienībā nodrošināt darbinieku minimālo aizsardzību darba devēja maksātnespējas gadījumā (it īpaši skat. 1991. gada 19. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-6/90 un C-9/90 *Francovich* u.c., *Recueil*, I-5357. lpp.,

3. punkts, kā arī 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-69/08 *Visciano*, Krājums, I-6741. lpp., 27. punkts), atbilstoši tās 9. pantam neierobežojot labvēlīgākus noteikumus, ko dalībvalstis var piemērot vai ieviest (šajā ziņā skat. 2003. gada 15. maija spriedumu lietā C-160/01 *Mau*, *Recueil*, I-4791. lpp., 32. punkts, kā arī 2007. gada 25. janvāra spriedumu lietā C-278/05 *Robins* u.c., Krājums, I-1053. lpp., 40. punkts).

33 Tādējādi ar Direktīvu 80/987 ir pieļauts, ka dalībvalsts tiesību aktos ir paredzēts, ka darbinieks var izmantot valsts iestādes algas izmaksas galvojumu atbilstoši šīs dalībvalsts tiesībām papildus vai aizstājot galvojumu, ko piedāvā iestāde, kura norādīta kā kompetentā iestāde saskaņā ar šo direktīvu, tomēr tiktāl, ciktāl minētais galvojums paredz lielāku darbinieka aizsardzību.

34 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu jāatbild šādi:

— Direktīvas 80/987, redakcijā, kas bija spēkā pirms grozījumu izdarīšanas ar Direktīvu 2002/74, 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka par tāda darbinieka neapmaksāto prasījumu apmierināšanu, kurš savu algoto darbu parasti ir veicis dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā atrodas līdz 2005. gada 8. oktobrim par maksātnespējīgu atzītā darba devēja juridiskā adrese, ja šim darba devējam nav uzņēmuma šajā pirmajā minētajā dalībvalstī un viņš ir veicis iemaksas iestādes, kas dod galvojumu, finansēšanai dalībvalstī, kurā atrodas viņa juridiskā adrese, šī iestāde ir tā, kurai ir jāizpilda šajā pantā paredzētie pienākumi.

— ar Direktīvu 80/987 ir pieļauts, ka dalībvalsts tiesību aktos ir paredzēts, ka darbinieks var izmantot valsts iestādes algas izmaksas galvojumu atbilstoši šīs

dalībvalsts tiesībām papildus vai aizstājot galvojumu, ko piedāvā iestāde, kura norādīta kā kompetentā iestāde saskaņā ar šo direktīvu, tomēr tiktāl, ciktāl minētais galvojums paredz lielāku darbinieka aizsardzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

35 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvas 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā, redakcijā, kas bija spēkā pirms grozījumu izdarīšanas ar Direktīvu 2002/74/EK, 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka par tāda darbinieka neapmaksāto prasījumu apmierināšanu, kurš savu algoto darbu parasti ir veicis dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā atrodas līdz 2005. gada 8. oktobrim par maksātnespējīgu atzītā darba devēja juridiskā adrese, ja šim darba devējam nav uzņēmuma šajā pirmajā minētajā dalībvalstī un viņš ir veicis iemaksas iestādes, kas dod galvojumu, finansēšanai dalībvalstī, kurā atrodas viņa juridiskā adrese, šī iestāde ir tā, kurai ir jāizpilda šajā pantā paredzētie pienākumi.

Ar Direktīvu 80/987 ir pieļauts, ka dalībvalsts tiesību aktos ir paredzēts, ka darbinieks var izmantot valsts iestādes algas izmaksas galvojumu atbilstoši šīs dalībvalsts tiesībām papildus vai aizstājot galvojumu, ko piedāvā iestāde, kura norādīta kā kompetentā iestāde saskaņā ar šo direktīvu, tomēr tiktāl, ciktāl minētais galvojums paredz lielāku darbinieka aizsardzību.

[Paraksti]